

— Хмъ, помисли си той, налага ми се дългъ да го прибера, — и той подигна дѣтето, но се спрѣ ..

— Азъ съмъ бездѣтенъ, помисли си той. Жена ми не знае какъ се отгледватъ дѣца, и може би то до утрѣ заранъ ще умре, а Богъ навѣрно ме е отредилъ да го спася ...

И той взе дѣтето, занесе го прѣдъ вратата и съсѣда си, уви го хубавичко и натисна звънца. Слѣдъ туй бърже се прибра въ стаята си.

— Азъ извършихъ едно благородно дѣло, мислѣше си той като се завиваше. Съсѣдътъ Аврамъ има 6 дѣца, той хубаво ще може да отгледа и това дѣте!

*

Аврамъ още не бѣше си легналъ. Той чу звънчето, затече се къмъ вратата. Тамъ той видѣ бебето, направи сжщитѣ размишления като Аврама, само че прибави и слѣдующитѣ :

— Азъ имамъ 6 дѣца! При мене то ще търпи лишения! Нѣма съмнѣние, че трѣбва да го занеса нѣкому, който добръ ще го отхрани. Най-хубаво при Арона. Той има два дѣца само, и е доста богатъ.

Слѣдъ тѣзи размишления той дигна новороденото и го занесе прѣдъ кжщата на Арона, почука на прозореца и побѣгна бърже въ кжщи. Аронъ се събуди. Той боязливо отвори прозореца и погледна на улицата.

— Ахъ, бебе, то едвамъ пищи!

Аронъ излѣзе по нощна роба, разгледа дѣтето и като намѣри доста уважителни причини за недоброто отглеждане, занесе го прѣдъ кжщата